

духоветѣ може да настане само ако професорското тѣло и Акад. Съвѣтъ създадѣтъ нуждната за това атмосфера. Колкото до втората цѣль, за нея, поне за сега не може и дума да става. Но ако новиятъ Акад. Съвѣтъ не се занимае съ тия въпроси още въ първитѣ си засѣдания и не възстанови напримѣръ старото положение за отсъствията, той ще пропусне единъ твърдѣ важенъ психологически моментъ за умиротворяване на духоветѣ, какъвто моментъ не скоро ще му се прѣдстави втори пѣтъ. Но не е само това, което не ни позволява да одобримъ мѣрките на Акад. Съвѣтъ. Въпросътъ има една морална страна, по-важна отъ всѣкоя друга. А тя е: ималъ ли е Акад. Съвѣтъ каквато и да е възможность да открие истинскитѣ виновници и не съществува ли опасность, да останатъ мнозина отъ най-големитѣ виновници ненаказани? А което е най-важното, което е ужасното: — не съществува ли опасность да бѣдатъ наказани мнозина невинни? Не само юриститѣ отъ Акад. Съвѣтъ ще се съгласѣтъ съ насъ, вѣрваме, че една процедура, която не дава никаква или почти никаква гаранция, че нѣма да пострадатъ съвсѣмъ невинни хора, е крайно лоша, крайно осѣдителна процедура. Тя не е позволена даже на единъ съдъ, а още по-малко може да се прѣпорѣчва на едно научно колегиално тѣло, чието съществуване има разуменъ смисълъ, само до когато между него и студентството не сѣ скѣсани всички идеални връзки, — само до когато не е дало поводъ да се мисли, че неговия авторитетъ и неговитѣ правилници стоѣтъ за него по-високо — отъ онеправданието на